

Добри Немировъ

Иманярь

Всички въ града познаваха иманяря Йорго. Лѣте той скиташе изъ Балкана да търси имане, а зиме се пазаряваше въ нѣкоя воденица и по цѣли месеци работѣше за единия хлѣбъ, докато се запролѣти и пакъ да поеме Балкана за тежко имане. Тѣй като бѣше прекаралъ по-голѣмата частъ отъ живота си срѣдъ дивата природа, той бѣше изгубилъ чертитѣ и обноскитѣ на градски човѣкъ.

Той бѣше тънъкъ и сухъ и извънредно високъ, съ изгорѣло отъ слънцето лице — дълго като чехълъ и обрасло наоколо съ остри червени четини. Меснатия носъ се извиваше почти до устата, която се изрѣзваше тѣй жгловато, че му придаваше прилика на старъ лъвъ. Добродушие и упоритостъ се четѣше въ малкитѣ му сини очички.

Йорго бѣше далеченъ роднина на дѣдовата Нойкова челядъ. И понеже нѣмаше нийде никого, той самъ се вреждаше въ тѣхната кжща, па и никой му не забраняше това, защото неговото гостуване бѣше само за два дена въ шестъ месеца.

— Домжчнѣ ми, чичо Кондо — каза Йорго на дѣдовия Нойковъ синъ, като сѣдаше на земята въ голѣмия имъ дворъ — Ние сме рода. Мжчно ми стана, та рекохъ да ви повидя.

Вмѣсто отговоръ, Кондо го изгледа студено.

— Не ме гледай сега! Почакай още нѣкой и